

KAFE S JOLANOU

JOLANA
VOLDÁNOVÁ

© Grada Publishing, a. s.

Text a fotografie © Jolana Voldánová

KAFE S JOLANOU

JOLANA
VOLDÁNOVÁ

PODĚKOVÁNÍ

Ráda bych poděkovala mediálnímu domu Economia a zejména webu aktualne.cz, kde se „Kafe s Jolanou“ od roku 2016 vysílá. Děkuji Milanu Šímovi, který mě tehdy oslovil a s kterým jsme společně dali koncept pořadu dohromady. Děkuji celému týmu, který se mnou Kafe točí, zejména kameramanům Zdeňku Bašusovi a Štěpánovi Kačírkovi, kteří mu zároveň dávají finální podobu. A děkuji také produkčnímu Ivanu Štibrányimu, který domlouvá hosty i místa, kde se setkáváme.

PŘEDMLUVA

Ještě v dobách své zpravodajské kariéry jsem trochu záviděla všem, kteří se potkávali a povídali si s lidmi, kteří skutečně něco stvořili, kteří tu zanechali nějaký otisk a jejichž životní příběhy se všemi vzestupy a pády mohou být pro jiné inspirací. A protože věci jsou tak, jak mají být, přišla ke mně po čase nabídka, po které jsem v duchu toužila: udělat si autorský pořad, ve kterém bych si povídala s výraznými osobnostmi české společnosti, kultury nebo sportu. Nazvali jsme ho „Kafe s Jolanou“ a studio jsem vyměnila za kavárny, divadelní šatny, parky či ateliéry. Jedině tam, kde je mým hostům dobře na duši, můžou vzniknout nevšední setkání. A díky tomu se rozhovor stal občas dialogem, díky tomu jsem i já občas zapomínala na čas a pečlivou přípravu a nechala se unášet silnými životními příběhy lidí, kteří toho hodně dokázali, ale většinou nikdy nic neměli zadarmo. A došla jsem k zajímavému poznání: kde chybí vášeň, chuť pracovat víc než ti druzí, touha stále se zlepšovat a schopnost překračovat svůj vlastní stín, tam ani největší talent a chtění nic nez můžou. Někdy ta setkání byla až dojemná, někdy vtipná a rozverná. Do téhle knížky jsem vybrala 20 osobností, 20 lidí, u kterých jsem měla navíc velmi intenzivní pocit, že jedeme na stejné vlně, že jim rozumím a že nacházím spoustu témat, která se prolínají i s mým životem, s mými myšlenkami nebo s cestou, po které kráčím. Od samého začátku si taky dělám fotky, původně pro web *aktualne.cz*, kde se „Kafe“ vysílá, ale stále častěji i jako vzpomínku jen tak pro sebe. Jsou to fotky pořizované na mobil, ne vždy zrovna dokonalé, ale i tak jsou součástí všech 20 rozhovorů. Jedna fotka je tady ovšem výjimečná, ta s Jankem Ledeckým. S tím jsem se totiž po natáčení zapomněla vyfotit. Vůbec nechápu, jak se mi to zrovna s Jankem mohlo stát. Takže společnou fotku jsme výjimečně a vlastně kvůli téhle knížce pořizovali v létě 2018. To jen tak na vysvětlenou, pokud by vám ta fotka přišla trochu mimo. Rozhovory jsem seřadila podle data, kdy se vysílaly. Ten úplně první nejen v knížce, ale taky v pořadu byl s herečkou Simonou Stašovou. Některé rozhovory tedy vznikly už v roce 2016. I proto jsme občas s některými hosty pro knihu něco aktualizovali nebo dávali do souvislostí s důležitými událostmi, které se v jejich životě odehrály. To byl případ zejména Ester Ledecké, ale třeba i Lucie Bílé. Nicméně všechna povídání jsou odrazem určitého okamžiku, nálady i atmosféry, jsou výpovědí o tom, čím moji hosté zrovna v tu chvíli žili, co je trápilo nebo co jim naopak dělalo radost. Tak snad teď udělají radost i vám!

SIMONA STAŠOVÁ a MICHAL DLOUHÝ

Simona Stašová a Michal Dlouhý si před časem konečně splnili dlouho odkládaný sen: znovu se společně postavit na jeviště a užít si tu jedinečnou možnost obšťastnit sebe i své diváky. Volba padla na brilantní italskou komedii: „Vím, že víš, že vím...“ Původně slavný film Alberta Sordiho se dočkal i skvělé dramtizace. A protože Simona Stašová je svým naturelem vlastně Italka jako vyšitá, okamžitě po ní skočila. Premiéru měla 7. března 2015 v Divadle ABC a je skvělou příležitostí pro dva výjimečné herce. Oba mají tolik temperamentu, že si nejste jistí, jestli se na jevišti občas nemusí navzájem krotit. A tu obrovskou energii pak beze zbytku odevzdají svým divákům se vši pokorou, kterou v sobě tihle dva velcí herci mají.

Domluvily jsme se se Simonou, že se k rozhovoru sejdeme po představení. Měla jsem trochu obavy, v jakém rozpoložení ji najdu, protože tahle italská komedie skutečně vyžaduje obrovskou energii a stoprocentní nasazení. S Michalem vlastně po celou dobu téměř neslezou z jeviště. Simona mě ale

přivítala v šatně stejně usměvavá a krásná jako vždycky. A jestli byla unavená, nedala to na sobě znát. A když se k nám na chvíli přidal i její kamarád a divadelní parták Michal Dlouhý, rozzářila se ještě víc. Jestli měla někdy obavy, že si nemůže dovolit sehrát s Michalem manželskou dvojici, protože je o čtrnáct let starší, tak po téhle jevištní zkušenosti padly i ty poslední pochybnosti. Pokud

tedy vůbec bylo nutné vypořádat se s něčím tak banálním, jako je číslovka na papíře. A jestli byl někdo po představení unavený, tak Simona to rozhodně nebyla (promiň, Michale).

Simona: Tak tenhle kluk (*ukazuje prstem na Michala Dlouhého, pozn. autorky*) se do mě pustil a řekl: „Proč to vlastně řešíš, jestli jsem pro tebe mladěj nebo starej? A víš co, podívej se na sebe a podívej se na mě. Máš snad dojem, že je mezi námi patrný nějaký velký věkový rozdíl? Vždyť my si vlastně jen zopakujeme to, co jsme hráli v Činoherním klubu.“ (*Psal se rok 1996 a v „Činoheráku“ nastudoval režisér Michal Lang inscenaci Tracyho Lettse Zabiják Joe. Představení, o kterém se hodně mluvilo a ve kterém kromě Simony Stašové exceloval právě Michal Dlouhý.*)

Jolana: Ale vy tedy, Michale, nezlobte se na mě, rozhodně vedle Simony nevypadáte o 14 let mladší a vzhledem k tomu, jak v téhle komedii řádíte, tak na jevišti už vůbec ne...

Michal: Tak to jsem říkal Simonce od začátku.

Simona: No to je báječný.

Jolana: A z těch „princovských“ střevíců už jste taky dávno vyrostl. Já si myslím, že to funguje naprosto skvěle.

Michal: Ona si taky na tuhle hru počkala. Těch plánů jsme měli daleko víc. Simona měla nejprve v hlavě jinou hru, možná dokonce dvě, ale pak si to po nějaké době vždycky rozmyslela a řekla si: „Ne, já prostě nemůžu...“

Simona: (*skočí Michalovi do řeči*) No protože jsem ho vždycky viděla, jak jde ke mně s rúží a říká „ahoj“ a já jsem se vždycky propadla do sebe a řekla si: „Pro pána krále, vždyť ty lidi tomu nebudou věřit, on má na mě žárlit a jak má tenhle kluk žárlit na někoho, kdo je o čtrnáct let starší.“ Takže jsem to byla vždycky já, kdo sice strašně chtěl, ale kdo taky dlouho říkal: „Ne, to nejde.“ Ale teď jsem strašně ráda, že jsem to překonala a že to mezi námi na jevišti tak funguje. A musím říct jednu věc. My jsme na tom jevišti vlastně tři. My jsme tady ještě s Michalovým bráchou. Vladimír Dlouhý – Vláda nebo pro nás dva spíš Míra, tak jsme mu říkali. On je mezi námi prakticky pořád, a když jsme s Michalem nevěděli, jak s nějakou situací na jevišti hnout, tak jsme si na něj vždycky vzpomněli. Co by nám Míra poradil, a najednou jsme přesně věděli, jak to udělat, jak to zahrát...

Michal: On nad námi vlastně vždycky drží ochrannou ruku. Samozřejmě kdyby mohl, tak nás mlátí, ale to nemůže... (*směje se*).

Simona: Ano, to máš pravdu. A já jsem strašně ráda, že jsme vlastně všichni tři pořád pohromadě a že Míra je tady někde nad náma.

(Simona mi ukazuje společnou fotku Michala a Vladimíra z legendární inscenace Divadla Kalich „Chvála bláznovství“, kterou má Michal zastrčenou za rámem zrcadla ve své herecké šatně... „Byla to každý večer obrovská škola stát vedle něj před publikem. Asi nejšťastnější jsme byli, když se hrála právě „Chvála bláznovství“. Těsně předtím, než jsme šli na jeviště, jsme se objali a řekli si, že si jdeme odpočinout. Že ten život kolem je tak těžký, že na něj musíme na chvíli zapomenout. Dvě hodiny jsme tam byli spolu a užívali si to,“ řekl Michal v rozhovoru krátce po bratrově smrti. Chválu bláznovství spolu hráli až do Vladimírova konce, až do května roku 2010, kdy stál na jevišti naposledy.)

Já jsem mu tuhle fotku přinesla, aby měl bráchu pořád na očích, i tady, v Divadle ABC. Oni nás všechny tyhle věci chrání, je dobré si to uvědomit před tím, než jdeme na jeviště. Nebo nám dávají energii. Třeba já z nich energii rozhodně čerpám. Podívej, já tady mám zase svoji mámu (*Jiřinu Bohdalovou, pozn. autorky*) jako pětadvacetiletou. A tahle malá holčička – to jsem já. Tady mi byl rok a na téhle fotce už jsem o něco starší, to mi byly tak tři.

Jolana: Tady jako kdyby ti máma vyprávěla pohádku.

Simona: Ano, jako by mi vyprávěla pohádku, a vidíš ten můj zbožnej pohled, jak se na ni koukám?

Jolana: Ano.

Simona: Tak ten mi zůstal.

Jolana: Já ti tedy musím říct, když jsem tě dneska sledovala na jevišti, že si chvílemi celá ona. Přestože jste každá tak jiná, tak některá gesta, některé momenty tvého herectví mi ji strašně připomněly. Mám ten pocit jenom já, anebo je nás víc?

Simona: No jistě. Ale ne jenom dneska, tak to prostě je. Vždyť já ji mám před očima celých šedesát let.

Jolana: A v genech.

Simona: Samozřejmě. A je zajímavé, jak se to vyvíjí: já jsem se tomu dlouho bránila, nechtěla jsem, aby mě s ní spojovali. A dneska jsem za každý moment, kdy mi lidi řeknou, jak moc jsem jí podobná, tak strašně vděčná. Ano, dneska je to přímo tak, že jí chci být podobná. A to je to, co má i Michal. Já se na něj na jevišti podívám a mnohokrát se mi stane, že si najednou řeknu: „Je, a teď

měl úplně stejný pohled a udělal to samé gesto jako Míra.“ A to je to pěkný, že naši nejbližší jsou naší součástí a my to za ně táhneme dál. *(odmlčí se)* Však oni si diváci taky chodí pro tu naši energii.

Michal: Hm.

Simona: Přijdou, načerpají energii, pak jdou někam na víno, pak se jdou třeba domů pomilovat. Anebo nás pomluví. To je život. *(usmívá se)*

Michal: A pak spolu nemluví... *(směje se)*

Jolana: Simono, ukaž mi, jaké další fotky tady máš? Kdo všechno tě ještě ochraňuje, než jdeš hrát divadlo?

Simona: Tak tady to je můj táta. A tady mám své dva syny. Víš, není mi vždycky před představením hej a tihle moji blízcí mi dávají pocit, že to divadlo vlastně není až tak úplně důležité. Že to nejdůležitější je, když má člověk své lidi pořád kolem sebe. Michal už nemá Vladimíra, já už na tomhle světě nemám babičku Bohdalovou a dědu Bohdala, které mám taky za zrcadlem, ale vím, že mě měli rádi a že mi dali strašnou spoustu lásky. Tak si tady na ně vždycky vzpomenu a říkám si: „A vždyť vlastně jdu hrát jenom divadlo.“ Tak ať to není zase tak důležitý, ať je v tom trošku vzduch.

Jolana: Trošku nadhled.

Simona: Ano, trochu nadhled. Vždyť my jdeme jenom pobavit lidi, nejdeme operovat.

Jolana: Nejde o život.

Simona: A to je právě to: uvědomit si, kdy jde o život a kdy ne. A proto je tak důležité mít ty svoje nejbližší kolem sebe. Abychom my herci pořád měli na paměti, že vlastně jdeme ty lidi jenom pobavit...

Simona to na závěr vystihla vlastně úplně přesně: všichni stále něco hledáme – lásku, uznání, odvahu, někdy možná i konkrétní důvod, proč ráno vstát a znovu jít hrát, moderovat... Prostě čelit všem, kteří nás neustále hodnotí. A přitom stačí docela málo: uvědomit si, co je vlastně v životě opravdu důležité. Všechno ostatní je jen hra!

ESTER LEDECKÁ

Už jsou to víc než dva roky, co jsem talentovanou Ester Ledeckou pozvala na kafe, tedy v jejím případě na čaj. Úsměvné bylo, že si jako místo setkání vybrala vinárnu. Na místě jsem pochopila proč. V den, kdy jsme rozhovor natáčely, se právě tady konala vernisáž jejího bratra Jonáše, který je uznávaný kreslíř a výtvarník. A tak do vinárny na čaj přišla rozesmátá holka, už tehdy excelentní snowboardistka, ověnčená řadou titulů, která navíc snila další odvážné sny. A to ještě nikdo netušil, že je tak brzo dokáže proměnit ve skutečnost. Já prostě obdivuju lidi, kteří jsou díky svojí píli a houževnatosti schopni měnit svět. V tom dnešním světě jsou totiž jako zjevení! Díky za ně! Díky, Ester!

Jolana: Česká obojživelnice, snowboardistka, možná trochu exot. Zatímco jiní se v jednadvaceti teprve rozkoukávají, ona už je mistryně světa v paralelním slalomu ve snowboardu, a navíc jí to jde skvěle i na lyžích. Dokonce tak, že jí poklonu složila i samotná Lindsey Vonnová. A možná, že v tuhle chvíli je populárnější než její otec, kterého jsme jako holky prostě milovaly, skladatel, zpěvák a producent Janek Ledecký. Tak tentokrát jsem nepozvala na kafe, ale na čaj do vinárny Na šikmé ploše jeho dceru Ester Ledeckou.

Jolana: Já jsem přemýšlela o tom, jaký soubor talentů, dovedností, ale taky vlastností musíte mít, že se vám v jednadvaceti povedlo to, co se vám povedlo?

Ester: To já nevím, ale jsou to všechno moc krásné komplimenty, co mi tady říkáte. *(směje se)*

Jolana: Jste třeba víc soutěživá než ostatní?

Ester: Já jsem hrozně soutěživý člověk, to je fakt. Za ta léta jsem se během všech závodů naučila prohrávat. Myslím si, že prohrávání mi jde tak dobře, že se díky tomu vlastně pořád jenom zlepšuju. Od malička jsem všechno chtěla mít na čas. Mamka třeba řekla: „Dojdi pro cukr do krámu.“ A já na to: „Ale stopuj mi to.“ A mamka musela počítat. Já jsem vyběhla, běžela pro cukr a ona pak řekla, že napočítala 34, a já byla celá šťastná, že mi to vážně stopovala a že jsem měla lepší čas, než když jsem běžela minule pro sůl. Takhle jsem to měla. Já mám tu výhodu, že mě sport hrozně baví, a taky mám to štěstí, že se díky svým výsledkům sportem báječně živím. Dělán to, co mě baví, a ještě si tím vydělám na skvělejší život. Vy to tak asi máte taky, takže víte, jaký je to pocit.

Jolana: Je pravda, že vy jste tedy dost neuvěřitelná rodina, kde se talenty dědí z různých stran. Dědeček, dvojnásobný olympijský hokejový medailista

Jan Klepáč. Bratr Jonáš je vynikající výtvarník, zrovna dnes tady Na šikmé ploše bude vernisáž jeho kreseb, které dělá pro velkou publikaci o Karlu IV. Táta – známý zpěvák, ale taky skladatel a producent. I o něm bychom asi mohli říct, že se mu daří, na co sáhne. Jaké talenty ještě máte, kromě těch sportovních?

Ester: (*směje se*) Já si myslím, že nemám talent ani na ten sport, abych byla úplně upřímná. Maminka mi vždycky říkala, že kolem mě byla spousta talentovanějších dětí, holek a kluků, ale já jsem byla ta, která jezdila z kopce dolů, znovu a znovu a znovu. A když jsem něco udělala špatně, tak jsem jela zase znova, dokud jsem to neudělala dobře. A tak jsem se zdokonalovala. Bez trenérů, sama. Moje jediná touha a radost byla jet líp, to znamená rychleji z kopce dolů. Dneska se směju a říkám, že všechny ty talentovaný holky kolem mě už se dávno cpaly párkem v rohlíku u bufáče, zatímco já jsem kroužila na kopci, dokud nezavřeli vlek, abych se jim aspoň trochu přiblížila. Není to úplně o tom talentu, co dostanete do vínku. Člověk se musí vypracovat sám.

Jolana: Je pravda, že je spousta talentovaných lidí, o kterých se mluvilo třeba jako o zázračných talentech, ale kteří z nějakého důvodu skončili. Možná právě proto, že neměli tu další potřebnou výbavu, jakou máte třeba vy. Nicméně bylo někdy nějaké období, kdy vás rodiče museli nutit?

Ester: Ne, to asi ne, já jsem od nich cítila vždycky jen tu nejlepší možnou podporu a hlavně svobodu. Já jsem si v podstatě mohla vždycky dělat, co jsem chtěla. Naši nás vychovali tak, že věděli, že když mě nebo bráchu bude cokoli bavit a budeme to chtít opravdu dělat, tak to budeme dělat pořádně a nebudeme nic fixlovat. Takže já jsem dělala to, co mě těšilo, a dělala jsem to tak, abych si dráhu profesionálního sportovce obhájila především sama před sebou. A abych si peníze na sport vydělala sama. A jsem ráda, že teď můžu pozvat svoje rodiče na závody a oni vidí, že to, co dělám, opravdu funguje a že jsem něco dokázala sama.

Jolana: A abyste se nenudila, protože snowboard už ovládáte v podstatě dokonale, tak jste začala jezdit i na klasických lyžích?

Ester: Dalo by se to tak říct. Je to tak, že oba sporty dělám vedle sebe už od malička. Snowboardem si momentálně vydělávám víc peněz, tak ho musím upřednostnit. Vydělávám si jím na lyžování. Odjela jsem proto letos všechny svěťáky na snowboardu, abych měla šanci získat velký křišťálový globus. To se nakonec vyplátilo a získala jsem ho. Ale v průběhu zimy jsem závodila i na lyžích. Ono to navenek možná vypadá, že jsem neměla co dělat a během snowboardové

sezony se nudila, tak jsem si šla i zalyžovat. Ale asi jo, kdybych jenom snowboardovala nebo jenom lyžovala, tak bych se nudila. *(směje se)*

Jolana: Ano, a vy se potřebujete pořád hýbat, jak jsem pochopila...

Ester: Přesně tak, jako žralok. Já mám celou svoji kariéru rozdělenou na takové mezní body a následně zážitky, které si plním a které mě pořád pošouchují dopředu. Když třeba obětuju kamarády nebo musím zamakat na fyzičce mezi sezonami, zkrátka celý ten tréninkový proces někdy není úplně jednoduchý. Proto mám vždycky v hlavě tyhle body. Jeden z nich byl, jak stojím na startu sjezdu Světového poháru. Zvláštní je, že ty moje body nejsou o tom, že zvedám nad hlavu nějaký pohár nebo že chci dojet závod tak, aby se na mě sesypali novináři, nebo že dostanu nějaké ocenění typu Nejlepší sportovec roku. Ty body jsou brány na trati závodu. A to je to, kvůli čemu to dělám.

Jolana: To mi připomíná, že vlastně i ve sportu ta cesta může být cílem. Že to není jenom o tom, že člověk bude vyhrávat, bude slavný a nabalí se na něj spousta sponzorů...

Ester: To rozhodně, ale vítězství je klíčové, důležité a taky návykové, to bych ráda řekla. A je to krásné, je to rozhodně krásné. Mám třeba skvělý zážitek, když jsem vyhrála první malý globus. Přišla jsem do hotelu, postavila ho na stůl, pustila jsem si Stevieho Wondera a tančila jsem kolem toho globu a skákala na posteli, úplně sama. To bylo v tureckém Kayseri, měli jsme opravdu krásný hotel, Radison. Já měla pokoj asi v osmém patře, takže jsem k tomu měla ještě výhled na město. Bylo už pozdě večer a já jsem tam tančila a skákala a měla jsem hroznou radost. To jsou krásné zážitky, s vítězstvím je toho prostě spousta. Ale sportovec se vyvíjí a myslím si, že cesta, kterou jsem si prošla, ze mě udělala tu osobnost, kterou jsem.

Jolana: Poslední věc, Ester. Je celkem zřejmé, že ve snowboardu jste prakticky dosáhla toho, čeho jste dosáhnout mohla, tak tam budete pokračovat, abyste si udržela svoje pozice. Ale jaké máte sny v alpském lyžování?

Ester: Tam mám úplně stejné cíle jako na snowboardu. Já chápu, že asi bude daleko složitější jich dosáhnout, jestli je to vůbec možné, když budu dělat oba sporty naráz.

Jolana: Čili že byste mohla být ve sjezdovém lyžování jednou třeba jako Lindsey Vonnová?

Ester: To by bylo skvělé.

+

Jolana: Příští rok...? To asi ještě ne, ale co tak za 2–3 roky?

Ester: To by bylo v ideálním případě za 2 až 3 roky. Ale já vím, že ta cesta je dlouhá, je tam obrovská konkurence, a já zatím nemám takové zázemí, jako mají tyhle obrovské týmy. Takže budu dělat, co budu moct, abych se na ten její post někdy dostala, a uvidíme, jestli to bude stačit, když pro to udělám maximum.

Jolana: Vy to určitě dokážete, moc držím palce, Ester.

Ester: Děkuju.

Obě jsme se trochu mylily. Ester stačil zhruba rok a půl na to, aby se před ní sklonil celý svět, včetně Lindsey Vonnové. Ve dvaadvaceti si svým výkonem navždy zajistila nesmrtelnost, a to díky vítězství ve dvou různých disciplínách na jedné olympiádě. A ten náš „žertík“ v závěru rozhovoru se stal skutečností. Já jsem asi vizionářka a Ester prostě fenomenální snowboardistka a dnes i lyžařka.

JANEK LEDECKÝ

Janka Ledeckého jsem pozvala na kafe jako jednoho z prvních hostů. Ještě před natáčením jsme si chvíli povídali o životě a já nikdy nezapomenu, jak mu svítily oči, když mluvil o svých dětech. Už tehdy měl být na co pyšný, a to ještě netušil, do jakých závratných výšin se jeho dcera Ester v lyžování podívá. Že za necelé dva roky ohromí celý svět tím, že dokáže nevídanou věc: vyhrát zlatou olympijskou medaili ve dvou odlišných disciplínách. Už tehdy na ni prozradil, že taky mimo jiné skvěle zpívá, a když jeli ještě společně se synem Jonášem (který je nejen výtečný výtvarník, ale jak to vypadá, taky skvělý kytarista), tak jim oběma spadla dolní čelist, když jim Ester něco v autě přezpívala. Ano, talenty se dědí, ale taky je třeba na nich pracovat a rozvíjet je, protože jen talent k tomu absolutnímu vrcholu prostě nestačí. I Janek má talentů víc, a i když je s úsměvem zlehčuje, pracuje tvrdě i on sám na sobě. A je to vidět. Úspěchy muzikálů Hamlet, Galileo nebo IAGO to dokazují. Říká se, že za všechno se v životě platí a za úspěch dvojnásob. Tak jestli v případech Janka a jeho dětí velkou disciplínou a občas možná i odříkáním, tak to беру. To je snesitelná oběť.

Skladatel a zpěvák Janek Ledecký poslal do světa své další album. Není podstatné kolikáté, podstatné je, že po desetileté pauze je to další autorské. A taky už brzy pošle do světa nový muzikál. Bude to přepis dalšího Shakespearova dramatu Othello, pod názvem Iago.

Jolana: Na kafi jsme se s panem doktorem Ledeckým sešli ve vinárně Na šikmé ploše. Říká vám ještě někdo „pane doktore“? Stává se to?

Janek: Jsou v podstatě jenom dva případy. Buď když jsem u doktora, myslím toho skutečného...

Jolana: Ano, vy myslíte toho s titulem MUDr. , že?

Janek: Přesně. Zkrátka u klasického lékaře či u zubaře. Oni si na to tak nějak potrpí. Vždycky vyjde sestřička, řekne: „Pane doktore,“ já se otočím, co se děje, kdo v bílém plášti je za mnou. A ona mluví na mě. A v druhém případě to jsou policajti. Zastaví mě, vezmou si občanku a řidičák a říkají: „No, pane doktore, vy asi víte, čeho jste se dopustil?!“ Takže nic moc s tím titulem.

Jolana: Vy jste vystudovaný právník. Upřímně jsem se snažila někde najít, jestli jste někdy vůbec provozoval nějakou praxi.

Janek: Ani vteřinu. Já jsem odjel rovnou od státnic se Žentourem někam na turné na Moravu. Nikdy jsem nikam nenastoupil.

Jolana: Takže jste vystudoval práva, ale nikdy jste je v praxi nedělal. Znamená to, že to byli například rodiče, kdo vás nutil, abyste školu dodělal?

Janek: Já jsem byl asi ten chlapík, jakému obvykle učitelé říkají: „Na vašem místě by tam někdo rád seděl!“, což je určitě pravda. Já jsem šel na práva kvůli tomu, že jsem nechtěl na vojnu, a to bych tehdy po maturitě normálně šel. A druhý důvod byl ten, že tam nebyla matika, což pro mě byl zásadní limitující faktor ve výběru vysokých škol. A pak se taky hodně mluvilo o tom, že tam chodí nejhezčí holky. A to byla pravda.

Jolana: *(směje se)* Kdy vám došlo, že vás muzika bude živit?

Janek: Někdy ve čtvrtáku na gymplu mě jeden kamarád zavedl na Hanspaulku. Já jsem si do té doby myslel, že dobrá muzika nejde dělat v češtině. Protože to, co jsem slyšel v rádiu, na Hvězdě, mě jenom utvrzovalo v tom, že česky to nelze, že správně to je jenom anglicky. A najednou jsem přišel do hospody na Hanspaulce, kde u jednoho stolu seděli Ivan Hlas a Ondra Hejma, bráchové Tesaříci, Petar Introvič a další. A teď tam kolovaly kytary a oni tam zpívali Stouny a Dylana a Boba Marleye s českým textem, ale i svoje věci a bylo to úžasný. Nebyly to protestsongy, ale byl to takový ten městský folk. Takže jsem se učil, asi nejvíc od Ivana Hlase, jak se píšou české texty, a současně jsem tehdy a tam pochopil, že se tím zatím neuživím. To bylo zrovna období, kdy Tesaříci přestali dělat kulisáky v Národním a šli mýt okna a Ivan Hlas dělal knihkupce. Tak jsem si říkal, že vysoká se může hodit. Protože mýt okna, to můžu vždycky.

Jolana: To byl asi dobrý odhad...

Janek: Jenže někdy v půlce studia práv jsem přišel na koncert Žentouru a od té doby si nechávám říkat Janek.

Jolana: Váže se k tomu nějaká historka? Proč zrovna od té doby Janek?

Janek: Šéfem kapely byl Honza Černý. A tak mě přišlo nepraktické, aby tam byli dva Honzové. Tak jsem zkusil Janka. Chytlo se to.

Jolana: Jste zpěvák, kytarista, ale vlastně už taky docela slavný skladatel, jestli to tak můžu říct...

Janek: No tak to můžete, to zní hezky...

Jolana: ...a taky autor spousty svých vlastních textů, ale také textů pro muzikály. Myslím, že přepsat Shakespeara, to není nic pro začátečníka. Kolik jste toho musel načíst a dozvědět se o Hamletovi, než jste se do toho pustil?